

R. C. U.

F. 151

JNI

U.

COTA P. III. 151

INVENTAR P. 86.272

1902-1903:
53-93

UNICAT. Copii: 79.

500

lipsă: 79.

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI

d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

CHESTIA EVREIASCĂ

Conservatorii Cantacuziniști au încălecat pe chestia evreiască, făcînd din ea un cal de bătaie în opoziție, și merg să dea asalt guvernului; dar conu Mitiță Sturdza, sentinelă neadormită, păzește citadela rominismului.

D. STURDZA ȘI ARMATA

D. Sturdza a mâncat — vorba românului — picioare, de găină : nu-i în stare să păstreze nici-un secret. Iar a vorbit și, firește, iar a făcut o boroboacă. Prevedem însă că din cauza picioarelor de găină pe care le-a mâncat și, în această ocazie, o să mănince câte-va picioare din partea opiniei publice, care o să 'l arunce d'a berbeleacu de la putere.

Ce-a spus d. Sturdza? A spus mai întâi că România are armată numai pe hîrtie, că adică toți soldații și ofițerii cari furnică prin cazărmi și pe uliți nu există în realitate, ci sunt simple năluciri ale vederii noastre.

Pe hîrtie! Nu e întâia oară cînd hîrtia joacă rol în armata noastră. D. Sturdza își aduce probabil aminte că a avut odinioară coleg de minister pe un oare-care Maican, care fabrica din hîrtie chiar bombe pentru tunuri.

D. Sturdza a mai spus că armata noastră nu are gloanțe nici ca să împuște o duzină de prepelițe, și că într'un caz de război am fi siliți să încercăm puștile cu gloanțe de zahăr de la rahagii sau cu boabe de piper.

În fine, d. Sturdza a mai declarat că ofițerii n'au în de-ajuns nasturi la pantaloni, că s'au tocit de tot pingelile de la cismele soldaților, că s'a făcut prea mare lux cu cumpărarea de cai și ar trebui ca — pentru economie — cavaleria să umble pe jos, tot avem noi o marină pe uscat.

Bine înțeles, d. Sturdza a făgăduit că d-sa va salva armata română și-i va cumpăra tot ce-i lipsește.

Cine oare însă îl va salva pe d-sa, căci se știe că și d-lui Sturdza îi cam lipsește!

D. Sturdza, divulgînd secretele armatei, a bătut cu alte cuvinte toba în țară. Propunem, în consecință,

să fie avansat imediat la rangul de toboșar. Propunerea noastră are și avantajul de a satisface pe aceia cari cer ca la ministerul de războiu să fie un militar, iar nu un țivil.

Pampon

OTRĂVITUL FĂRĂ VOE

Nu m'am temut nici o dată de moarte. Fac parte dintr'o rasă de oameni cari s'au încumetat să infrunte pericolul în față. N'am împins însă nici o dată curajul și voinicia mea pînă la a desfide moartea, cu atît mai puțin, să încerc a mă otrăvi.

Grație glumei, unei glume sinistre a unui discipol al lui Esculap, am trecut zilele trecute și prin aceste momente.

Am simțit fiorul morții trecînd prin corpul meu, mulțumită acestui ciudat bărbat căruia i-a venit gustul să mă facă să înghit 13 grame de salicilat de sodă.

Numărul 13, ca și personagiul, erau să 'mî fie fatale. În locul sulfatului de sodă, pe care 'l cerusem prin rețetă, tinărul Esculap a găsit de cuviință să 'mî trimeată salicilat de sodă, cercînd ast-fel, — fără să vrea, — e drept, să mă tîmăduie în mod radical, de toate boalele ce aș fi putut avea.

Efectul acestui tratament a fost extraordinar. Deși îl bănuiam, totuși nu-l socoteam atît de teribil. E just că tinărul spițer a venit să mă previe. Era însă prea tirziu; absorbisem de bună credință întreaga cantitate.

Toate stelele verzi și albastre ale lui Flammarion, au trecut pe dinaintea ochilor mei; toate simfoniile wagneriene au răsunit în urechile mele, timp de 24 ore.

Prezența tinărului spițer care se ruga să nu-l nenorocesc, nu a împedecat de loc salicilatul de a 'și manifesta efectele sale, în toată nebunitoarea lor întregime.

Credeam, la un moment dat, că într'adevăr s'a sfîrșit cu mine și moartea, într'acest mod — prin negliobia unui ghigherl droghist — mi se părea nemăsurat de stupidă.

În zadar țipa și se văicărea dînsul ca să-l țin. Clopotnițele cari îmi răsuna în cap, mă împedecau de a-l auzi. În acelaș timp, sudorî reci — sudorile morții — amenințau să mă înece, în torente dulci, — dulceța morții! — cari se scurgeau pe corpul meu.

Eram ca și plouat, dublu plouat de efectele salicilatului, ca și de enormitatea întâmplărei, la care spițerul azista, cu groază.

Din scenele acestea mute, din parte-mi, a rezultat, totuși, o înțelegere cu calul meu accidental. Am fost nevoit să accept asigurările sale, că dacă se va întâmpla ceva, el va suporta cheltuelile. Transacția e, după cum se poate vedea, foarte originală: spițerul urma să mă 'ngroape, pe propriul său compt, — cum se pune în termenii de afaceri.

O dată înțelegerea stabilită, contractul a fost întărit printr'o călduroasă stringere de mînă din partea sa și ghigherlul droghist, pus după ultima modă, cu gulerul d'o

șchioapă și dunga la pantaloni de curînd călcată, a dispărut din fața mea, — de alt-fel foarte emoționat. Am rămas ast-fel singur, cu stelele lui Flammarion, ca să continuu a asculta pe Wagner și simfoniile sale.

* * *

Am avut însă ocazia să-mi dau seama de efectele salicilatului, printr'o experiență pe care nici de frică nu aș fi vroit s'o fac, dacă aș fi știut.

Contractul încheiat cu spițerul mă liniștise. Puțin îmi păsa, dacă voi muri; moartea nu avea să mă coste nici un ban. Această asigurare a avut un ciudat efect asupra mea: m'am pus să notez impresiile ce făcea, asupra organismului meu, otrava ce vîrsem în mine.

În timp ce înarmat cu un prosop, ștergeam după față și după corp, sudoarea care mă inunda, gura mea secreta o salivă dulce — să mi se ierte expresia — greșos de dulce. Totul era dulce; părea că fusesem îmbăiat într'un borcan imens de sirop; eram transformat într'un compot dulce. În zadar ceram să gonesc această impresie, cu vinul de chinină ce 'mî adusese spițerul, dulceța revenea cu putere, cu furie la fie-care înghițitură.

Mă gîndeam atunci cît de amară e dulceța, cînd îți vine chiar de la un dușman involuntar. Ce trebuie să fie însă, cînd un inamic neîmpăcat, te face să goleşți, pînă la fund, paharul... dulceții!

Cerc să pun pe hîrtie aceste suferințe, dar mina îmi tremură, ca și tot corpul. Picioarele d'abia mă țin, și la un moment dat, era cît p'aci să cad grămadă, în mijlocul camerei, de amețală, de slăbiciune, de șfirșeală. Dacă spițerul, care mă adusese într'acest hal, m'ar fi văzut, de sigur că se grăbea să comandă dricul, cu șase cai, de sigur, pentru transportarea mea într'o lume mai bună.

Am fost însă mai tare de cît credeam, spre îndoitul avantaj — al meu, care scăpam ast-fel de o stupidă moarte, și al spițerului care evita o cheltuielă neprevăzută.

S'a învîrtit casa cu mine, cu spițerul, cu Flammarion și Wagner, pe cari îi vedeam și auzeam mereu, pînă seara, cînd am început să 'mî revin în fire. Stelele au încetat de a-mi mai scîlpi, pe dinaintea ochilor, iar simfoniile deveneau tot mai line, mai blînde, mai puțin zgomotoase.

Spițerul — pardon, sub-semnatul, — era salvat!

Aceasta este tragica pățanie a otrăviturii fără voe, și a droghistului ghigherl, cu gulerul de o șchioapă și cu dunga la pantaloni de curînd călcată.

Recomand aceste rînduri medicilor, cari nu au avut, de sigur, ocazia de a face experiențe proprii, cu salicilatul de sodă în așa doze monstruoase. Recomandăm de asemenea și publicului pe acești spițeri. Cînd intrați, într'o farmacie, și vedeți înaintea voastră ghigherli pomădați și lustruiți, parfumați și gătiți ca pentru calea Victoriei, întorceți-vă de la ușă. Nu cumpărați nimic de la asemenea indivizi. Riscați să pățiți ca otrăviturii fără voe.

De la Piatra-N.

UN BIET NEBUN!

Am întâlnit-o iar aseară
La locul nostru cunoscut..
Aveam să-i spun așa de multe
Și, totuși, am rămas tăcut!

Privirea ei pătrunzătoare
Mi-a stat drept piedică la grai
Și n'am știut ce-i pot răspunde
Când m'a întrebat duios: — Ce ai?

Ce am?... Ne-am despărțit în urmă,
Și, totuși, n'am putut să-i spun...
De-abia într'un lîrziu văzut-am
Că n'am nimic... un biet nebun!

Un biet nebun! Indrăgostitul
De ochii tăi frumoși, bălanii,
E-un biet nebun, s'o știi copil,
Un biet nebun.... fără de bani!

Const. C. Brăescu.

NU PUNEȚI PUNCTUL PE I!

De câte ori în vre-o convorbire oare-care,
interlocutorul d-voastră nu v'a zis: «...am
de spus multe în daravera-asta, căci voesc
să pun punctul pe i...!»

Și d-voastră n'ați protestat, n'ați dat nici
o importanță acestei expresii așa de banală:
a pune punctul pe i.

Dar dacă ați ști ce rol mizerabil ați jucat
în viața mea cuvintele astea perfide de o ne-
însemnătoare aparență, o sint sigur că'n
tot-d'a-una ați striga aceluia care vi le-ar
proferă vre-odată, «ba nu, rogu-te, nu pune
punctul pe i, că se întâmplă lucrul dracului!»

Și acuma ascultați jalnică mea pățanie
și luați pildă.

Firește, o iubeam ca un nebun, ca un
poiet. Căci alt-fel, cum ați explica tic-tacu-
rile năbădăioase ale inimii mele, roșata
subită care-mi împurpura obrazii, ori de câte
ori zăream fața ei cu trăsături mai regu-
late de cit ale acelor gravuri ireproșabile
ce'mpodobese paginile jurnalelor de mode?

Și-aveam prilejul să admir foarte des pe
aleasa sufletului meu. Ocupațiile'mi profesio-
nale mă silea să trec de cite patru ori
pe zi, pe strada Șelari.

În numita uliță, la numărul 12 bis, era
un magazin de haine de dame cu firma
«La Veneza» și la fereastra magazinului,
între orele 2—4, Idealul îmi făcea, cu vir-
tul degetelor ei micuțe, semne de o dră-
gălășie indescritibilă.

Cu toată timiditatea afurisită, care face
să mi se pue cîrcei la toate încheeturile
cînd mă aflu în fața unor ochi incendiari,
totuși devenii îndrăzneț și eu timpul începu-
pui și eu să execut pantomime sentimenta-
le de pe trotuarul de vis-à-vis.

Idila noastră însă amenința să nu se mai
sfîrșească nici odată, căci nu aveam nici
un mijloc ca să mă'nținlesc cu aceea a
cărui gingașă icoană turbura adesea visu-
rile mele de adolescent liric și cit se poate
de expozibil.

De ce nu intram în prăvălie? Gîndul
ăsta m'a venit de cite-va ori, dar tocmă
cînd voiam să-mi pun planul în aplicare
zăream în interiorul magazinului o pereche
de mustăți fioros de lungi și stufoase
care-mi tăiau tot curajul.

În ce calitate acest afurisit Cerber se
punea între mine și adorata, nu știu, nici
n'am vrut să cercetez de teamă să nu aflu
că-i un Cerber legitim și-atunci adio, idilă!

Trecură așa vre-o două săptămîni. În
lipsă d'alt ceva mai bun, mă mulțumeam
doar să oftez'n ruptul plămînilor și să mis-
gălese cu versuri un număr incomensura-
bil de caețele O, dar niște versuri așa de
arzătoare, încît mă miram cum paginile nu
se prefac imediat în cenușă!

Situația asta nu mai putea să dureze mult,
ajunsesem d'o nervositate de cucoană în
a opta lună, la redacție îmi făceam slujba
alandala, mă certasem aproape cu toți prie-
tenii, — cu un cuvînt: chipul demoazelei de
la magazinul cu haine de dame mă fisticise,
mă transformase n'tr'un Romeo nesu-
ferit, care conversează cu florile și cu luna,
suspînă, cîntă și se bate cu pumnii în cap.

Ce era de făcut: să'nghit o cutie de
chibrituri, ori s'o cer de nevastă?

Sunt mulți autori cari pretind că unica
soluție a unui amor nenorocit este o solu-
ție... de fosfor, însă eu băiat mai practic
am preferat pe cea d'a doua. Da, eram se-
rios hotărît să mă'nșor.

După o matură cugetare, îmi luaî inima
'n dinți și scriser un bilețel mustăciosului
din prăvălie (numele i'l citisem pe firmă).
Într'însul îi destăinuiam dragostea ce'mi
inspirase domnișoara-nostimă de la ferea-
stră, îi aduceam la cunoștință intențiile mele
matrimoniale și 'l rugam tot-d'o-dată să'mi
comunique poziția materială a Idealului. După
cum vedeți, tot băiat practic!

A treia zi, factorul îmi aduse următorul
răspuns:

Iubite Domn,

Domnișoara este sora mea, consimte cu
plăcere și pot să vă asigur că este infirmă.

În speranță că ne vom revedea în cu-
rînd, îmi permit să mă numesc:

Viitorul d-tale cumnat

Leibovici

Am rămas înmărmurit...

Dumnezeul meu! steaua, trandafirul,
mireasma inimii mele, era infirmă! Ce
durerosă lovitură a soartei: infirmă!... Sim-
țeam un gol imens în cap, mîinile'mi
stringeau nervos plicul fatal, înaintea ochi-
lor mi s'arătău într'un danț sinistru vedenii
groasnice: numai femei invalide, monștrii
cu picioarele de cauciu!

Căci, de sigur, picioarele îi lipseau iu-
bitei, fiind-că mîinile, — ah minușțele ei
de copil, — le văzusem de-atîtea ori, pe
cînd restul corpului de la talie'n jos'mi
era cu desăvîrșire o enigmă... nedeslegată
(fără joc de cuvinte vă rog!).

Toate proiectele mele de'nșurătoare se
risipiră ca pleava.

Nu mă învinuiți, cititori sentimentali:
nu'mi aruncați cu piatra iadului! — Vedeți,
de i-ar fi lipsit un braț, mai treacă-meargă,
— la urma urmei îmi ziceam că și Venera
lui Millo suferă de beteșugul ăsta și tot
Veneră rămîne; însă mi se părea peste
măsură de monstruos să tirăsc înaintea
altarului, o Veneră cu picioaroage!

Peste un an, întimplarea a făcut să mă'n-
prietenesc la un chef cu mustăciosul care-
mi asasinase sărmana mea idilă. Îmi ui-
tase numele.

După o duzină de halbe, alunecarăm pe
panta spovedaniilor, îi povestii pățania de
mai sus cu serisoarea ca întimplată unui
prietin al meu, și-i cerui deslușiri.

Omul cu mustățile d'un metru se puse
p'un ris care dură vre-un sfert de oră și
apoi îmi explică înțelesul frazei teribile.

Voise să scrie că: «este în firmă» sau
pe romînește, că domnișoara de odinioară,
actualmente mamă de familie, dirijează ma-
gazinul în tovarășie cu dumnealui! Din iu-
țeală scrisese în și firmă într'un cuvînt și
tot din iuțeală pusese punctu pe i... în loc
să pue circumflexul!

!?!

... Încă odată. Stimați contemporani, nu
puneți punctul pe i!

Ghiță Delacooperativa.

UN TABLOŪ ITALO-ROMÂN

Cu ocazia vizitei studenților italieni,
ați văzut de sigur agățat d'asupra cea-
sornicului de la Teatrul Național un
mare tablou în culori cu care probabil
cel care l'a pus acolo a voit să arate că
de geaba se laudă italienii cu Rafael al lor.

Într'adevăr tabloul este foarte interes-
sant.

Ce reprezintă el? Reprezintă două
dame: una încinsă cu o eșarfă roșu,
galben și albastru; cea-altă cu verde,
alb și roșu. Pictorul anonim a făcut bine
că ne-a dat să înțelegem prin cele două
tricolore că a vrut să facă pe Romî-
nia și pe Italia, altminteri am fi comis
greșeala de-a le lua drept cine știe ce
șanteze scoase la pensie, că tare sunt
bocii și balcize.

Dar e și mai interesantă atitudinea
lor. Din tablou rezultă că madam Ro-
mînia a leșinat și că madam Italia o
proptește virtos ca să nu cadă jos, dî-
du-și seama că nu prea ar cădea pe moale
dacă ar pica tocmă d'acolo de lingă cea-
sornicul teatrului.

Zugrăvind ast-fel pe Romînia, artistul
a voit de sigur să puie în evidență cit
de tare s'a emoționat țara noastră pri-
mind vizita simpaticilor studenți italieni.

Într'un cuvînt e un tablou care me-
rită să fie văzut. Un singur cusur are:
că îi lipsește o explicație în versuri de
madam Smara, mai ales că se svonește
că această capo d'operă picturală este lu-
crată chiar de dumneaei.

Cîrțănescu.

P. 86. 272.

MUSIŪ MITICĂ-Ū UN MĂGAR...

Mitică, la o mustărie,
C'o damă și c'un lăutar,
A'ncins o strașnică beție...
Musiu Mitică-i un măgar.

Căci pe cînd dînsu-o face lată,
Intr'o căsuță din Gramont
Sughița dulcea-i fidansată
Gîndind la el taman la pont.

Și lacrimi calde picurează
Din ochii-i mari și blînzi de bou,
Peste papucii ce lucrează
Să-i dea ingraturii cadou.

Vai, știe tot !... O anonimă
A avizat-o c'o traduci.
Musiu Mitică, faci o crimă !..
Pierzi bunătate de papuci.

Tarascon

O AMINTIRE

Eram pe atunci candidat la o percepție din Capitală. Nu mai îmi aduc aminte culoarea; însă știu să vă fac cunoscut, că nu era între mine și «catindatul» d-lui Caragiale nici un fel de asemănare. Pe «catindatul», după cum poate știți, îl durea foarte des maseaua; eu însă n'am suferit de cînd sunt de beșugul acesta; dar aveam pe acela de a trage la masea. Apoi eu nu aveam ca — pardon — «catindatul», pe nimeni în Ploiești. da' nici măcar la... Peking care să-mi trimeată de cheltueală.

Era prin Mai; umblasem toată ziua, prin mahalale, cu toboșarul de la percepție după mine, sperînd pe cite vre-o mahalagioaică rămasă în urmă cu plata, că-i bat toba și-i pun «gardiropu» la licitație, doar oi scoate ceva bașș. Dar afară de «înjurături», de oale cu lături și alți... pantaloni rupți de cîini, nu căpătasem nimic! Eram disperat; către seară lăsaș și toba și toboșar dracului și o luaș haț-huț pe străzi. — Nu mîncasem toată ziua; și mi-era o foame !...

Bani... nici o lescae! și creditul, mi-l mîncasem de mult. În culmea disperării, îmi blestemam stupidu-mi stomac, care, după cit vedeam, începu să ție locul tobei de la percepție! Invidiam pe La Fontaine al cărui stomac, (cel puțin așa citisem) nu mă cerea mîncare cînd proprietarul său era prea mult ocupat cu fabulele. Unde am, îmi ziceam eu neconsolat, un așa stomac?... că ocupație aș găsi eu. N'am de cit să intru într'o circiumă și dăi cu țuică, dăi cu mititei, dăi cu fleică, măi cu vin și iacă ocupația !.. Sau să fi fost barem un Succu... Mi-era însă foame !; și cu reflecțiile astea carii nu-mi țineau de loc de saț, poate aș fi sfîrșit ziua ca Traian Demetrescu, dacă... O idee genială !:

Intru în primul birt, înhaț o listă de bucate, o studiez și comand: o ciulama, o

musaca, o tusalama... se bătea cu caliciei la gura mea! În fine după ce mai complectai suma cu cite-va pahare de Odobești și cu o cafea neagră, luaș scobitoarea în dinți și cu o burtă equivalentă cu a lui Dom' Paladu, începu să meditez în liniște. Observai însă că chelnerul îmi făcea curte cu socoteala; pe cînd eu îmi făceam socotelile mele, cu toate că n'aveam în buzunar nici o lescae.

Alea jacta est! mă trîntii instantaneu jos și începu să țip: stomacu și stomacu! (și n'aveam nici pe draeu) Se stringe lume, vine gardistul, vine birtașul măi galben ca o varză cu carne, în fine vine și trăsura și după ce luaș și un lapte ca antidot, în strîgătele de intoxicat! mă trezii la o farmacie și de acolo la spital! Lipsind însă doctorul, nu știu din ordinul cui fui trîntit într'un pat și dăi apoi cu antidoturi!. Ei bine, îmi scosese toată mîncarea pe nas! Și cînd mă gîndeam că doctorul venea abia a doua zi.

* * *

Cum a venit doctorul, îi spuseli cu o omutră suferindă toată istoria; îmi examină pulsul, se uită rîzînd la mine și... îmi dete drumu. Am zis bogdaproste de omie de ori în gînd; mi-am luat catrafusele și am eșit în curte. Cînd să es pe poartă, pe cine credeți că am întîlnit? pe popa?... aș, chiar pe birtașul în persoană! O sfectisem; dar el, se vede, că nu se gîndea la mine; căci tremurînd ea o piftie, începu să se vîică-rească:

— Domnule percepator, nu sunt eu vinovat, păcatele mele.

— Și ce-mi pasă mie? Nu e destul că era să mi-se tragă moartea din birtul d-tale, dar în zăpăceala aia mi-s'a furat și portofelu cu cîinci zeci de lei.

— Ți-i dau eu nenisorule, ți-i dau; iacă îți dau două cartele de abonament la birt; numai nu mă nenoroci, numai nu mă da în tobă, mă compromiți, pierd mușterii!

Rămîneam poate implacabil și poate scoTEAM măi mult, dacă nu mă pomeneam și cu nevasta birtașului, cu doi copii, cu cățel și cu pureel vîicărindu-se!

Am primit cele două cartele; și ceva curios: nu mi s'a măi întimplat de cit un singur caz de intoxicație; și acela după expirarea cartelelor !...

* * *

Treaba mergea strună; de cite-ori n'aveam parale, intram în vr'un birt, mîncam, țipam și... intoxicația era gata! Un lucru însă: de la o vreme mă cam luase în ochi și doctorii și birtașii; așa că mă văzuș silit să-mi încep cariera pe la mahala.

Intr'o toamnă, pe vremea mustului cum stăteam iar rău cu finanțele, intru într'o mustărie, mînînc și beaș țepăn și... de data asta nu măi era glumă.

M'apucară niște crampe, de-mi sărea mustu pe nas. Circiumarul, om șiret, știindu-mă se vede ce pomanașiu eram, găsise cu cale să-mi pue ad-hoc, puțină șoricioaică. La început crezui că mi se pare, din obișnuința de a face pe intoxicatu; dar văzînd că treaba se îngroașă, începu să sbier. Și credeți că s'a mișcat cine-va să-mi dea

ajutor? Toți se pususeră pe un ris adevărat omeric; și mie-mi săreau ochii !..

Scena de alt-fel era destul de căraghioasă. Abia mă țiriți pină la farmacia cea măi apropiată. — Antidot că mor !..

Ei bine, cînd mă văzură, toți se strimbară de ris; și rizi! Mă trecuse patru-zeci de nădușeli; ce e drept m'ai fusesem de vre-o șapte opt ori la această farmacie în aceleași condiții, cu lumea și cu birtașii după mine. Dar bine, tocmai acum să nu mă creadă? Eu mă țineam cu miha de burtă de durere și ei, tot ea și mine se țineau, însă de ris!

Să vă măi spuți mutra pe care a făcut'o doctorul cînd m'a văzut? căci văzînd că n'o scot la cap cu farmacistul, am dat fuga la spital!

— Ce? iar te-ai intoxicat?

— Mor, domnule doctor!

— Cu cite cartele ai de gînd să cazii la pace?

— Domnule doctor, mor!

Și cînd credeți că m'a crezut? cînd dîndu-mi abia... inexprimabil jos, s'a convins că mă otrăvisem în toată puterea cuvîntului!

De vindecat, m'am vindecat de intoxicație; care fusese provocată de o foarte mică doză de anhidrid arsenios dizolvat în must și pe care circiumarul și'l procurase, chiar de la farmacistul la care fusesem întii și care știa toată daravera, după cum am aflat în urmă. Dar m'am vindecat și de pofta de a măi mîncă pe veresie. Și totuși îmi zic adesea, nu fără multă părere de rău, dacă aș avea stomacul lui Mitridate...

Victor.

EPIGRAMĂ

Redactorilor de la «Dorobanțulu»

Au vrut să plece la Canada,
Dar n'aveau bani pentru transport,
Ș'aui emigrat atunci... în presă —
Ba încă fără pașaport!

N. Vameș.

VORBA ȂLUIA

D. N. Basilescu, proprietarul și unicul locuitor al Bucureștilor Noui, termină ast-fel o lungă scrisoare publicată în «Cronica»:

«Cit pentru restul afirmațiunilor d-lui N. I. Basilescu, nu-i pot răspunde de cit adresîndu-i cuvintele pe care Henric VIII al Angliei le-a adresat Papii de la Roma și pe cari d-sa le va gasi în volumul respectiv al lui Kantu».

Iar noi, față cu asemenea fason de stil, nu putem răspunde d-lui Basilescu de la Bucureștii Noui de cit adresîndu-i cuvîntul pe care generalul francez Cambonne l-a adresat tot unui soiș de Papă, fiind-că era vorba de păpat, cuvînt pe care d-sa îl va găsi în biblioteca publică de lingă teatru sau în ori-ce bibliotecă... privată.

SALAMANDRA ȘI BICCHIERRATA

Din programul pentru primirea studenților italieni reese că li se va oferi :

- 1) O gustare.
- 2) Un dejun.
- 3) Un banchet.
- 4) O salamandră goliardică.
- 5) Un prînz.
- 6) O marsala.
- 7) O mare Bicchierrata.

Redactorii programului au dat dovadă de multă imaginație găsind atîtea expresiuni diferite pentru cuvîntul românesc «betie».

Amicii noștri alcoolici sperăm că vor ști să profite de candidetele eufemisme studentești.

Spre exemplu : Cînd nevasta vre-unuia îi va întîmpina cu severa imputare :

— Nenorocitul, iar te-ai îmbătat !

Inculpatul va răspunde foarte demn și cu aerul ofensat :

— Pardon, madam, am participat la o salamandră goliardică.

Sau :

— Tacî soror, ce vorbești de betie ? Fuseiî și eu acolo la o Bicchierrata !

Cuvintele acestea complicate, neputîndu-le pricepe, vor desarma pe nobilele matroane indignate.

Intre noi fie vorba, acum, vreți să știți ce însemnează cele două expresiuni cari seamănă cu limba păsărească ? Foarte simplu :

Salamandră însemnează că mîncîci salam, și *goliardică* adică golești la pahare pînă te arde pe gîtlej.

Bicchierrata, după cum numele o indică, este o adunare de becheri cari se bucură între ei (mare bichirie, vorba ovreului).

Coco.

NEPOȚELU

(Scena provincială)

Cu mult drag îl creștea tușica, îl îmbrăca în haine de marinar, îl pune să declame poeziile musafirilor, îi dădea gologani să cumpere acadele de la rahagiî, în fine toată atenția ei era concentrată asupra nepoțelului.

— Ah, șer madam Antonescu, îl vezi ?... general o să-l fac.

— Merită, madam Ciulinescu, e tare deștept.

— Deștept, parol d'oner !

Și tot-d'auna nepoțelul forma subiectul discuțiilor tușichi.

S'a făcut mare, e în clasa V liceală și scriștie din vioară.

— Ah, îl auzi ?... o s'ajungă violonist...

— Celebru !

— Celebru, parol d'oner !

Iată-l la facultatea de drept. În scurt timp se distinse printre camarazi și fu ales membru în comitetul național studentesc. Publică cite-va poezioare medioere într-o revistă, pe care tușica le comenta și interpreta în toate sensurile.

Tocmai făcea o comparație între el și Eminescu, fată de intima sa prietenă, cînd primi o scrisoare :

Tușico dragă,

Azi am prezentat Teatrului Național o piesă în 5 acte. Deta'iî altă dată. Sunt foarte ocupat.

Nepoțelu matalo,

Tânase Cușcă.

— Ah, ai auzit ?

— Poet !

— Poet, parol d'oner !

Peste cite-va zile, madam Ciulinescu citește în «Universul» :

«Aflăm de la Direcția Teatrului Național că piesa publicistului Tânase Cușcă «Misterele Omenirei» a fost respinsă».

Tușica însă nu disperă, ci rămîne ne-strămütată în convingerea că nepoțelu va ajunge om mare.

— Nedreptate, parol d'oner ! exclamă ea revoltată.

Nepoțelu debutează în ziaristică cu un articol asupra atitudinii pe care trebuie s'o ia românii față de maghiari și continuă a publica în diferite ziare articole de diverse naturi.

În acest timp, tușica primește iarăși o scrisoare :

Tușico dragă,

Sunt cincî zile de cînd mî-am susținut teza de licență. Azi am făcut cunoștință cu Tache Ionescu la Palatul Justiției. Detalii altă dată. Sunt foarte ocupat.

Nepoțelu matalo,

Tânase Cușcă.

Intr'un suflet, madam Ciulinescu aleargă la intima sa și, cum ajunge, îi cade în brațe :

— Dragă !

— Ce e ?... ești desfigurată !

— Ministru, parol d'oner, ministru !!

— Nu pricep. la stăi de-mi spune. (întorcîndu-se spre ușa) Ioane, adu sticla cu vișinată.

Ion execută ordinul.

— Să ciocnim, șer madam, în sănătatea nepoțelului meu.

— Să trăiască și să-l văd licențiat.

— Este !... (cu cochetărie) Spune, ce ceri de la mine ? Acum poate face totul, totul... Licențiat de 5 zile ! A făcut cunoștință cu Tache Ionescu ! La palatul justiției !...

— Cu Tache !.. la Palatu !.. (turnînd) să mai bem cite unu.

— Trăiască !

— Vivat !

Madam Antonescu reia cuvîntul cu voce slabă și amicală :

— Știi ce-aș vrea ? Să-l văd pe bărbatu-meu, maior.

— Numai atît ?.. O, cere-mi mai mult, dragă. Asta-i un bagatel pentru Tânasică ; el poate face ori-ce !

— O idee : să-și dea dimisia din armată, să intre în politică, să ceară primăria, ce zici ?

— Și bărbatu-meu... prefectura.

— Și atunci... mă ntelegi ! Ia să mai bem cite unu.

— Trăiască !

— Vivat !

Ușa se deschide cu zgomot și apare ordonanța. Tropăitul cîrmelor face pe madam Antonescu, care tocmai da vișinata pe git, să exclame :

— Barbățele dragă !

— Io-s, conîță, răspunde Ion, am adus corespondenția și am venit să iați cismele lu dom' căpitan, pen-ca să le fac.

— Lasă, Ioniță dragă, nu le văxui, că nu mai trebuie. Ia vin'de bea și tu un pahar.

Ion execută ordinul și ese făcîndu-și cruce.

Madam Antonescu, într'un fior de plăcere și amețită de vișinată :

— Madam Ciulinescu... (făcînd cu ochiul) Primăria...

— (Răspunzînd la fel) Prefectura...

— Mai bem cite unu ?

— Bem Ce jurnal e ăla ? Ia dă-l incoa. Știi ce ? cite-o cafea n'ar strica.

Madam Ciulinescu desfăce jurnalul, își aruncă privirile la coloana informațiilor, pălește și emoționată începe a citi :

— Ascultă dragă : «Aflăm că d. Tânase Cușcă, licențiat în drept și publicist e numit...»

— Ah !

— «... e numit la departamentul internelor...» Ah, imi vine rău !

— La Interne ! Ura ! Primăria !.. Mai bem cite unu ?

— Trăiască !

— Vivat !

— «... e numit la departamentul Internelor, pe ziua de 1 Octombrie a. c. la direcția serviciului sînitări superior, copist cu salariul brut de 114...» Ah !

— Ah !

Ion apare, vesel :

— Conîță...

— Marș afară !

— Cismele...

— De ce nu le-ai făcut pîn'acuma ? dobitocule !

— Păi...

— Nicî-o-vorbă ! etc. etc.

Const. I. Dinescu.

VIITORUL PRIMAR

Niță Pielelungă. — Pă cine alege partidul dom'le premar ?

Nae Talpălată. — Are trei calindați...

Niță Pielelungă. — Numai trei ?

Nae Talpălată. — Numai. Unu e Robescu...

Niță Pielelungă. — Robie curată...

Nae Talpălată. — Unu e Procopie...

Niță Pielelungă. — Ne-a procopsit cit a fost premar...

Nae Talpălată. — Altu e Ferechide...

Niță Pielelungă. — Ferește-ne Doamne de el !

Teleor.

CEAȘCA FATALĂ

— Intimplare cazonă și adevărată —

Se organizase una din acele frumoase partide de plăcere, care, fiind-că nu se fac cu trenuri care poartă aceeași poreclă, se înțelege de la sine că sunt pline de promisiuni.

Așa era și partida de care vorbim și care consta într-o excursiune călare de la Cîmpina la Breaza.

Banda era numeroasă. Două căpitani cu soțiile lor, o nostimă doamnă, văduva unui țivil și protectoare, în momentul cînd povestim, a unui ofițer; două verișoare ale frumoasei d-ne Teceanu, soția unuia dintre căpitani, și cîți-va sublocotenenți de cea mai cuceritoare alură.

Coșurile cu proviziuni erau atîrnate pe spatele unui măgar, care, conștient de veșnicul său rol, mergea înainte.

Plecarea se făcuse des de dimineață și sub auspiciile cele mai bune.

Ziua promitea mult, — fiind imitată în această privință și de ochii d-nei căpitan Teceanu, pe care sabia ruginită a soțului său nu o putea opri de la dulcele aventuri galante, și care din cînd în cînd, ba prea dese-ori chiar, întorcea capul, în direcția sentimentalului

sub-locotenent Ionescu, ce se topea văzînd cu ochii după «madame la capi-taine».

De alt-fel, această «partidă de plăcere», se asemena foarte mult cu una de șah: fie-care cavalier sta gata să dea... piept cu regina inimii lui.

Se exceptează, bine 'nțeles, bravii căpitani cari mergeau alături, confundați într-o savantă discuție asupra școlii de «cumpanie».

Se mersese o bucată bună. Pozițiile naturii deveneau din ce în ce mai seducătoare, și madam Teceanu regreta că șeaua o împiedeca să se ia la întrecere cu natura.

Totuși, nu știu cum se făcea, dar șeaua calului său se deschinga mereu, la intervale nu tocmai lungi și-atunci:

— Vai! iar s'a slăbit șeaua!

— Cum se poate? Ș'am strîns așa de bine! — și junele ofițer Ionescu descălica cu repeziune și pe cînd cei-l'alți mergeau înainte dînsul strîngea iarăși chinga de la șea.

Își dădea tînarul destulă osteneală de alt-fel, căci zăbovea cam mult, iar cînd se întorcea la calul său, după ce repeta acelaș refren:

— De ce nu sunt și eu o șea! era

foarte roșu la față, — ca și d-na Teceanu de alt-fel.

De la un moment însă d-na Teceanu începu să dea vedite semne de impaciență, de neliniște chiar.

Bietul Ionescu era dezolat și divagațiile sale stupide — ca ale or-cărui amoretzat — deveniseră par'că agasante pentru nostima căpităneasă, a căruia nemulțumire deveni atît de evidentă în cît d-ra Ionescu și-și dete calul lingă al verișoarei sale.

— Ce ai dragă?

— Ceașca! am uitat ceașca! Ce mă fac eu!

(Deschidem o parantesă, pe care cei prea pudici n'au de cît să n'o citească, pentru a spune că d-na Teceanu suferea de o boală care persecută grozav pe or-cine bea bere ceva mai mult. De oare-ce nu e tocmai convenabil să pui în evidență asemeni slăbiciuni, d-na Teceanu avea o ceașcă ad-hoc și niște rochii cu buzunare idem).

— Lasă, dragă, că am luat-o eu!

— Da? Ce fericire!

— Firește. Am pus'o lingă ceștile de cafele.

Madam Teceanu se înveselise ca prin farmec.

FOILETONUL ZIARULUI «ZEFLEMEAUA»

TRAGEDIILE ADULTERULUI

— Roman de mare senzație —

CAP. XXII

Cavalerul fără cap

Dar e timpul, iubiți lectori și lectrițe, să ne reîntoarcem la eroul nostru.

Am lăsat pe cavalerul Robert de Jemanfiș în buduarul baroanei, în momentul cînd două bătăi discrete se auziră la ușă.

Soția adulteră aruncă o repede privire de neliniște asupra amantului său.

— Maledicțiune! scriși această, căutîndu-și ciorapul din piciorul stîng, dar neputîndu-l găsi din cauza întunericii și a groazei nebune ce'l cuprinsese.

Alte două bătăi răsunară la ușă, de astădată mai violente.

— E Baronul, Dumnezeu meu, sintem pierduți! murmură contesa lipindu-se tremurînd de Robert. Fugi, amicul meu. o fugi, sau nu, vei fi de cît un cadavru!... Dar pe unde, doamnă, pe unde să fugi?

De odată Robert scoase o exclamație de bucurie.

Găsise el oare mijlocul de a scăpa din ghiarele morței?

O nu, găsise ciorapul și se încălțase cu o grabă plină de spaimă.

Baronul, la ușă, se impacienta. Glasul lui izbueni ca un tunet cînd strigă:

— Hola, sapristi! dar deschide odată, cocoșelul meu!... Ce, nu ești în toaletă destul de prezentabilă ca să primești vizita mea?... Parbleu, nu-l nimic, între prietenii nu încape nici o jenă.

Gluma aceasta crudă străpunse inima baroanei ca lama rece a unui pumnal cu miner de sîdef.

Robert însă zise:

— Pe mormîntul strămoșilor mei, știți că bărbatul tău e un om de spirit?

— Ești nebun, replică baroana, ca să te gîndești în momentul acesta la așa ceva.

Baroana era în euhnea disperării. Robert vroia cu orî-ce preț să înfrunte pe baron, să-l întimpine cu spada scoasă ca un brav și să încrucezeze ferul cu el. Dar nu, ea nu voia să se verse sînge.

Și viața lui Robert de Jemanfiș și a baronului d'Alivoar îi erau scumpe de o potrivă. Il iubea pe Robert e adevărat, îl iubea cu pasiune, așa cum numai eroina din romanul nostru e capabilă (feriți-vă de contrafacere); dar iubea însă și pe bătrînul d'Alivoar ca pe un părinte și ar fi murit de rușine dacă ar fi surprins-o împreună cu Robert.

De aceea baroana împinse pe amantul său spre fereastră:

— Sări, zise ea.

— O nu, ripostă el.

— Ci sări nenișorule odată, unde ți-e capul?

În sfîrșit, sări: era și timpul, căci în aceeași secundă sărise și ușa din balamale. Baronul, care avea un fler admirabil, mirsise de afară că în casă nu se petrece lucru curat și dăduse o puternică lovitură de picior ușei, care căzuse cu sgomot pe parchet.

Cînd Robert dispăru, baroana respiră ușurată. Ea întinse baronului fruntea, surizînd, iar acesta depuse o sărutare castă de tată.

În vremea aceasta Robert era în prada unei emoțiuni indiscripibile. Scăpase cu viață, e adevărat, însă cuvintele baroanei îl obseda, nu i mai eșeau din minte. «Unde ți-e capul?» zisese ea adineori.

Robert se cutremură de oroare.

Pentru ce întrebuse ea unde-i e capul?

Care va să zică el nu mai avea cap, căci alt-fel pentru ce l'ar fi întrebat baroana?

Un hohot disperat de plîns îi inecă vocea.

— Unde mi-e capul? unde l'am pierdut? murmura nenorocitul frîgîndu-și mîinile, ce să mă fac eu fără cap?

Secția cartierului Saint Germain era la doi pași de acolo. Robert avu de odată o idee minunată: dacă s'ar duce la secție să își reclame capul? De sigur agenții îl vor descoperi îndată.

Dar nu putea să-și aducă aminte unde și l'a uitat. La Club? Acasă la el? la operă? Mister!

Se hotărî decî să ceară intervenția poliției.

Dar d'abia făcu un pas și rămase încremenit pe loc scoțînd un strigăt de uimire voioasă:

La lumina unui felinar își zărise capul!!!

Da, capul lui, pe care l' credea pierdut, frumosul și bărbătescul lui cap era tot pe umeri, tot în pozițiunea în care l' lăsase în momentul cînd se născuse!

A, așa dar baroana îl mințise? Ea văzuse capul și totuși îl întrebuse: «unde ți-e capul!» Inima lui Robert se strînse, o bănuială amară îl străbătu creierul.

Pentru ce mințise ea?... Ah mizerabila!!!

Oare.....

(Va urma)

Kiriac Napadarjan.

Dejunul, luat pe iarbă verde, la umbra răcoroasă a unor copaci seculari, fu din cele mai vesele.

Madam Teceanu făcea onorurile și ținu să prepare însăși cafeaua.

Sublocotenentul Ionescu se oferi s'o secundeze, fisticit cu desăvirșire de galanteriile și avansurile căpităneșei.

Cafeaua începu să fie turnată prin cești, parfumată, gingerlie.

— Vai! E o ceașcă mai puțin! exclamă madam Teceanu.

— Alerg s'aduc, — răspunse cu entuziasm amabilul sublocotenent, și ne ținând seamă de strigătele căpităneșei, alergă la coșul pus la o oare care distanță.

După o clipă se întoarse triumfător cu o ceașcă de dimensiune deosebită și de o altă formă.

— Am găsit una mai mare și mai frumoasă de cât a dv.!

Și ridică ceașca 'n sus

Madam Teceanu îngălbeni; verișoara sta gata să pufnească în ris.

— A! da, de ce, replică cea dintii, să-ți dau alta, asta...

Toate stăruințele care începuseră să pară cam ciudate fură zadarnice.

Amorezatul ofițer vrea să bea din ceașca adoratei sale.

Madam Teceanu fu silită să cedeze și cu o mină tremurândă îi turnă cafeaua.

Sublocotenentul sorbi de cite-va ori, foarte satisfăcut.

— Excelentă! (după o pauză) Dar... ce fel de rom este asta conia?

— Ce rom?

— Acela cu care ați făcut cafeaua

Are un gust deosebit.

— Dar... și madam Teceanu, ne mai putându-se stăpini, izbucni într'un hohot de ris, șgomotos, nestăpinit. D-ra Icsulescu, verișoara, o imită, — și ceil'alți cari habar n'aveau de chestie, făcură la fel, riziind de risul celor două zvăpăiate.

Tinărul sublocotenent, foarte jenat de alt-fel, crezu că e cuviincios să riză și dînsul...

Nici pînă azi infortunatul sublocotenent n'a putut să aibă explicația ilarității d-nei Teceanu, care rîde de cite ori îl vede, dar care nu i-a mai făcut nici o cochetărie.

Graur.

DIN VIAȚA LUI ANESTIN

Anestin, cunoscutul artist comic, se afla într'o vară la Ploești unde da cu o trupă reprezentații.

Mai mulți prieteni îl hotărîră într'o zi să meargă cu el la minăstirea Zamfira, minăstire de maici.

Ajunși aci, fură poștiți la arhondărie și li se oferi cafele, dulceturi, licheoruri.

Arhondăreasa de cite ori trecea pe lângă Anestin, îi făcea o metanie, de cite ori vorbea cu el, îi vorbea cu un respect deose-

bit, La masă, acelaș lucru. Chiar starița îi arăta o deosebită considerație, lucru care-l mira pe artist.

Culmea mirării lui însă a fost cînd, la plecare, starița s'a aplecat să-i sărute mina, și după ea, arhondăreasa, econoama, casiera, cîntărețele din dreapta și din stînga, colivăreasa, prescurăreasa, și toate cele-l'alte călugărițe.

— Ia nu mai imi sărutați mina.

— Lasă, lasă..

— Dar de ce frate?

— Odată ai venit pe la noi...

— Ei, și...

— Se cuvine...

— Dacă vă face plăcere... Dar nu înțeleg...

După ce se depărtă birja de minăstire, prietenii izbucniră într'un ris nebun din care nu se puteau opri.

— De ce rideți?

— Ha! ha! ha!

— Apropos! pentru ce mi-au sărutat călugărițele mina?

— Pentru ce?

— Da.

— Le-am spus că ești popă catolic, superiorul unei minăstiri...

Teleor.

La administrația ziarului «Zeflemeaua» se găsește de vânzare cu prețul de **4 L. E. N. colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».**

REFORMA „SECOLULUI“

Ziarul «Secolul XX» a suferit o reformă radicală. Și-a schimbat titlul: în loc de «Secolul XX» apare acum «Secolul» sadea.

Cum se explică această reformă?

Versiunea cea mai verosimilă ni se pare aceea care pune în legătură plecarea d-lor Ghimpa și Epurescu de la ziarul liberal cu suprimarea celor două ițești din capul «Secolului».

DOÎ MÎNCĂTORÎ DE MUSCALÎ

Corul liceului Sf. Petru și Paul din Ploești a cîntat, cu prilejul trecerii studenților italieni p'acolo, un foarte nostim imn, «cuvinte de I. B., muzica de V. Soloveanu».

Nu cunoaștem pe cei doi autori, dar știm că n'au idee de geografie cînd afirmă că România e «insulă în veci latină», și că au tras un perdaf numărul unu imperiului rusesc prin strofa următoare:

Insă nu le cerem mila,
Nici le suntem lor supuși,
România-i tot copila
Romei... piară mii de Ruși.

Noroc că Rusia are o populație de vre-o sută milioane și ceva, așa că n'o să se bage prea mult de seamă dacă or pieri cite-va mii de muscali pe cari i-a

ucis dintr'un condei d-nii I. B. și V. Soloveanu.

Suntem informați, de altminteri, că imnul din gara Ploești n'a asasinat numai pe ruși ci și pe bietii romini și italieni cari l'au ascultat.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Tulcea

IN SUS ȘI'N JOS

La Primărie.

— Sergent, de ce trage clopotele?

— Ci-că'i sărbătoare.

— Ce sărbătoare?

— Păi nu știu, s' trăiți, că la noi fie-care zi e *sînt-Elefterie*.

***

La statuia lui Mircea.

— Da'ce cară pompierii ăia, sergent?

— Păi, s' trăiți, cară lucrurile conitei, că se mută.

— Care conia?

— Direftoarea de la no. 1.

— D'apoi pompierii cară?

— (confidențial) E ordin de la dom' Primar! Se izicută!

— Da' burtosu ăla, care duce oala aia'n mină, cine-i?

— Comandiru de pomperi.

— Măi... al dracului pašalic!

— Al dracului, s' trăiți.

***

Pe strada Romană.

— Ia privește, doctore: un reghiment de fetite.

— A!.. uite-te bine: umblă'n cirje.

— Toate? ce Dumnezeu!

— Astears reumatice.

— Cum așa?

— Păi... frecventează școala no. 1.

— Înțeleg, casele cele noi...

Geanabet.

*****

DESPACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, NO. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

„**ȘTIRBEY**“

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA

din grînele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZĂ

„**GUSTUL GERVAIS**“

Din fabrica de brînzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

*****

LOTERIA REGALA UNGARA PRIV. PE CLASSE

Planul acestei Loterii a fost imbunatit prin adăogirea a 5.000 câștiguri
Din 110.000 Losuri, 55.000 Câștigătoare

Ciștigul principal

1.000.000 (UN MILION) COROANE

Ciștiguri mai mici: 600.000, 400.000, 200.000, 2 à 100.000, 90.000, 2 à 80.000, 70.000 etc.

In total ciștiguri de

14 MILIOANE 459.000 COROANE

din două losuri unul este ciștigător

Pentru tragerea clasei I-a care va avea loc la **20.7 și 21/8 Noembre**, ofer losuri originale cu prețul de

Un los întreg   O jumătate los   Un sfert de los

LEI 12.60   LEI 6.30   LEI 3.15

Plata anticipată prin mandat postal sau cu ramburs. — Pentru ușurință e mai bine prin mandat postal.

La Casa de Bancă și cea mai mare și mai favorizată colectură din Ungaria

A. GAEDICKE   Budapesta
Cossuth Layos ut. 11.

— Corespondență în limba română —

LOTERIA STATULUI

INVITARE

LOTERIA STATULUI

Planul ciștigurilor

a XI-a Loterie reg. ung. priv. in clase. Ciștigul cel mai mare, in cazul cel mai fericit este de:

UN MILION DE COROANE
sau peste
1.050.000 de Lei

PLĂTIBIL IN NUMERAR

Un premiu de	600000	=	600000
1 ciștig	» 400000	=	400000
1 »	» 200000	=	200000
2 »	» 100000	=	200000
1 »	» 90000	=	90000
2 »	» 80000	=	160000
1 »	» 70000	=	70000
2 »	» 60000	=	120000
1 »	» 50000	=	50000
1 »	» 40000	=	40000
5 »	» 30000	=	150000
3 »	» 25000	=	75000
8 »	» 20000	=	160000
8 »	» 15000	=	120000
36 »	» 10000	=	360000
67 »	» 5000	=	335000
3 »	» 3000	=	9000
437 »	» 2000	=	874000
803 »	» 1000	=	803000
1528 »	» 500	=	764000
34500 »	» 300, 200	=	693000
17500	Diverse ciștiguri	=	1947000

55000 c. și un prem.: cor. 14459000

LUKÁCS VILMOS

Losurile originale nu se vor expedia de cit după primirea plății prin mandat postal internațional sau în mări poștale române prin scrisori recomandate.
Indată după fie-care tragere se va trimite tuturor jucătorilor, lista oficială a tragerei.
Prospecte gratis și franco || Ciștigurile de ori-ce valoare se vor plăti imediat după tragere || Prospecte gratis și franco

de a participa la
XI-A LOTERIE REG. UNG. PRIV. IN CLASSE

DIN BUDAPESTA

Nici o loterie din lume nu e dotată cu ciștiguri așa de însemnate ca loteria reg. ung. priv. in clase și care presintă jucătorilor cea mai mare garanție de oare-ce este pusă sub controla Statului. Enormele șanse de ciștig, in comparație cu micile mise, a făcut ca această loterie să ocupe primul rang între toate instituțiile similare.

In 6 trageri succesive se vor trage:
55.000 de ciștiguri și un mare Premiu
tot in numerar, in valoare de
(vezi planul aici deseri)

14.459.000
de COROANE

Ciștigul cel mai in cazul cel mai fericit este
Un milion de Coroane
sau peste 1.050.000 de lei in numerar)

In urma marelui aglomerării de comande stocul nostru de bilete se epuisează cu mult timp înainte de tragerea clasei I-a, așa că pentru a putea fi prompți in executarea comenzilor recomandăm onor. cititori a se adresa fără întârziere la subsemnata casă de bancă.

Prețul losurilor pentru clasa I-a este:

Un sfert de los lei **3.10**
O jumătate » » **6.20**
Un los întreg » » **12.40**

CASA DE BANCA

Cel mai vechiu birou central de vânzarea losurilor «Loteriei reg. ung. priv. in clase»
Budapest V., Furdö-uteza 10, Ze.

LABORATORIUL FARMACEUTIC

A. HENȚIESCU

BUCURESCI

No. 1, STR. LIPSCANI, No. 1

PIPERAZINĂ EFERVESCENTĂ HENȚIESCU

Aprobată de Consiliul sanitar superior

Suverană contra

Gutei, Reumatismelor, Graveliei, Calculorilor Nefritice, Bolelor de besică, etc.

Combate cu succes toate boalele provenite din cauzele îngrămădirii

ACIDULUI URIC in organism

are proprietatea de a dizolva o mare cantitate de

ACID URIC

fără a turbura digestiunea sau a strica pofta de mâncare

Nu se descompune și nu se oxidează in organism, ceea-ce-i dă avantajul de a atinge acidul uric pe tot locul unde se găsește acesta in sînge, țesut, rinichi sau articulații.

Se dă după indicațiile domnilor Medici in doze de 2-3-6 ori pe zi cite-o măsură,

— dizolvată complet in apă suficientă — sau combinată cu Apa de Căciulata
PREȚUL UNUI FLACON LEI 4.50

DEPOSIT

La toate farmaciile din țară

ION T. FLORESCU

Post judecator de instruire la Trib. Ilfov

AVOCAT

No. 45, Bulevardul Carol. No. 45

BUCURESCI

Consultațiuni de la 8 — 10 jum. dim. și de la 5 — 7 seara.

IOAN GR. LECCA

Licențiat in Drept

AVOCAT

No. 35, — Str. Toamnei, — No. 35

— Bucuresei —

A. Török & Co
Casa de Bancă
cel mai mare debit de Losuri din Ungaria
BUDAPEST

INTINDEȚI

A. Török & Co
Casa de Bancă
cel mai mare debit de Losuri din Ungaria
BUDAPEST

MÂNA NOROCULUI

Mulți, foarte mulți au devenit bogați și fericiti prin noi, de oare-ce la noi s'a ciștigat in scurt timp **Sume enorme de Bani** și am plătit ciștiguri mari chiar și in România. In curind incepe din nou **LOTERIA 11-a REGALA UNGARA** pe clase de 55.000 Losuri ciștigătoare din totalul de 110.000 Losuri.

Cel mai mare ciștig ev. Coroane 1.000.000 (UN MILION)

saŭ **1.100.000 Lei**

Ciștigurile Totale: Lei **14.459.000** Coroane sau **16.000.000** Lei

Expediem losuri originale contra prețurilor oficial stabilite conform planului fără nief un adaos.

Insemnarea celor **55.000** ciștiguri.

Cel mai mare ciștig este de: 1.000.000 COROANE

1 Premiul de	600.000
1 Ciștig	» 400.000
1 »	» 200.000
2 Ciștiguri a	100.000
1 »	» 90.000
2 »	» 80.000
1 »	» 70.000
2 »	» 60.000
1 »	» 50.000
1 »	» 40.000
5 »	» 30.000
3 »	» 25.000
8 »	» 20.000
8 »	» 15.000
36 »	» 10.000
67 »	» 5.000
3 »	» 3.000
437 »	» 2.000
803 »	» 1.000
1528 »	» 500
110 »	» 300
34500 »	» 200
17500 »	» Cr. 170, 130, 100, 80, 40

Totă aceste ciștiguri s'nt a se plăti in bani numerar.
55.000 Cișt. și pr. in suma de **Cr. 14.459.000**

Cari vor fi trase in 6 cl. circa in 5 luni

Nici o altă loterie din lume nu presintă comparativ, o șansa mai mare de cit **LOTERIA REGALA UNGARA**, intru cit această este scutită de ori-ce dări către Stat, pe cită vreme toate celelalte Loterii, de pildă cele Germane, plătesc un impozit special de 20 la suta.

LOTERIA REGALA UNGARA

este pusă sub controlul Statului Ungar in privința modului conștincoș cum servim pe Onor. noastră cilențelă, posedăm numeroase scrisori de multumire.

Prețurile oficiale stabilite pentru cl. I s'nt:
Un 1/4 de los lei 3.15 — O 1/2 los lei 6.30
Un los întreg lei 12.60

Modul cel mai bun și simplu de plată e remitera anticipată a sumei prin mandat postal; însă sumele se pot trimite și in bilete de bancă, ceuri sau mărci poștale prin scrisoare recomandată; eventual se expediază losuri originale și contra ramburs postal. — Planurile generale se trimit gratis și franco. Listele oficiale se trimit imediat după fie-care tragere.

Comenzile pentru clasa I-a sunt a se adresa direct nouă, numai de cit sau cel mai târziu pînă la **18/31 Octombrie 1902.**

Cu toată stima,
A. TÖRÖK & Comp.
CASA DE BANCA
BUDAPEST, No. 46, Theresienring, No. 46
Cel mai mare debitant de losuri din Ungaria